

Tejfalussy András okl. mérnök (személyi szám: 1-420415-0215), Ptk. 484-487. § szerinti közérdekű bejelentésekkel és közérdekű javaslatokkal kárelhárító méréstani szakértő, AGROANALÍZIS TUDOMÁNYOS TÁRSASÁG gmk, Cégbíróság által kijelölt végelszámoló, 1036 Budapest, Lajos u. 115., www.tejfalussy.com, mobil: +36-202181408, email: tudomanyos.rendorseg.pjt@gmail.com
MEHNAM-info / Orvos-továbbképzés Jogjavítás / viták Kód: vatikan-kontra-fuszeresso-131230

LEGYŐZTÉK A VATIKÁNT A FŰSZERES SÓVAL KERESKEDŐK

HAZÁNKBAN SEM BIZTONSÁGOS A VATIKÁN ÁLTAL AJÁNLOTT ÉTKEZÉSI SÓ ÍZ FIGYELÉS, AMIÓTA FELTALÁLTÁK ÉS ÁRUSÍJTÁK A FŰSZERES ÉTKEZÉSI SÓKAT.

A VALÓDI ÉTKEZÉSI SÓ MINDEN MÁS ANYAGTÓL MENTES TELJESEN TISZTA NÁTRIUM KLOORID KONYHASÓ KELL LEGYEN. ÉLETTANILAG OPTIMÁLIS DÓZISSAL KELL HASZNÁLNI, ÉLETTANILAG OPTIMÁLIS VÍZPÓTLÁS ÉS KÁLIUMPÓTLÁS MELLETT. ÉTKEZÉSNÉL IS A RINGER FIZIOLÓGIÁS INFÚZIÓS OLDAT SZERINTI VÍZ/KONYHASÓ=110 ÉS NÁTRIUM/KÁLIUM=30 DÓZISARÁNYOK OPTIMÁLISAK ÉLETTANILAG.

A HALÁLRAÍTÉLT BŰNÖZŐK SZÍVÉT LEÁLLÍTÁSÁRA AMERIKÁBAN RÉGÓTA HASZNÁLT KÁLISÓT ÚJABBAN „ÉTKEZÉSI SÓNAK” IS NEVEZIK HAZÁNKBAN. A KÁLISÓ A KONYHASÓHOZ HASONLÓ „SÓS ÍZŰ”. A NÁTRIUMKLOORID KONYHASÓ HELYETT HASZNÁLATA ELLEN NEM VÉD AZ ÉTKEZÉSI SÓ ÍZÉT FIGYELÉS, AMIÓTA FŰSZEREKET IS KEVERNEK AZ ÉTKEZÉSI SÓKHOZ. EZEKET A KÁLISÓVAL MÉRGEZETT FŰSZERES SÓKAT INTERNETEN IS ÁRUSÍJTÁK, A KÁLISÓ EGÉSZSÉGJAVÍTÓ HATÁSÁT HAZUDÓ FELIRATOKKAL. LÁSD VIVEGA, BONSALT STB! A MÉRGEZŐ KÁLISÓT TARTALMAZÓ ÉTKEZÉSI SÓKAT A TISZTA NÁTRIUMKLOORID KONYHASÓNÁL SOKKAL MAGASABB ÁRON FORGALMAZZÁK. A VÁSÁRLÓK EMIATT IS ELHISZIK, HOGY EGÉSZSÉGESEBBEK LESZNEK, HA A NÁTRIUMKLOORID KONYHASÓ HELYETT KÁLISÓVAL „SÓZZÁK” AZ ÉTELEIKET.

A MAGYAR SZABADALMI HIVATAL ÉS VALAMENNYI HAZAI EGÉSZSÉGÜGYI SZERVEZET SEGÍTSÉGÉVEL, A „FŰSZERES ÉTKEZÉSI SÓ VIVEGA” FELTALÁLÓJA KICSELEZTE A VATIKÁN ÁLTAL 2012-BEN közzétett „A HIT KAPUJA” kezdetű apostoli levélben a Szentatya által idézett, A MAGYAR PÜSPÖKI KONFERENCIA IS TERJESZTETT KÖZEGÉSZSÉG VÉDŐ ALÁBBI APOSTOLI ÁLLÁSFOGLALÁST IS:

„nem fogadhatjuk el, hogy a só ízét veszítse, sem azt, hogy véka alá rejtjük a világosságot” (Porta fidei, 3)

Erre a linkre kattintva elolvashatod a 2012. évi Magyar Püspöki Konferencia megnyitóbeszédét.

<http://www.magyarkurir.hu/hirek/puspoki-kar-korlevele-hit-evenek-megnyitojara>

MELLÉKLET: A püspöki kar körlevele a hit évének megnyitójára

+ függelék 1-5.

VERŐCE, 2013. 12. 30. TEJFALUSSY ANDRÁS

MELLÉKLET

A püspöki kar körlevele a hit évének megnyitójára

2012. 10. 14. 07:02 -

A püspöki kar körlevelet tett közzé a hit évének kezdete alkalmából, amelyet október 14-én, vasárnap minden templomban felolvasnak.

Kedves Testvérek!

Szentatyánk, **XVI. Benedek pápa** meghirdette a hit évét, amely 2012. október 11-től 2013. november 24-ig, Krisztus Király ünnepéig tart. 50 évvel ezelőtt, 1962. október 11-én nyitotta meg ugyanis Boldog XXIII. János pápa a II. Vatikáni Zsinatot. Ez a nap akkor Szűz Mária Istenanyaságának ünnepe volt. Ehhez a dátumhoz kapcsolódik egy másik fontos esemény, amelyre a Szentatya hivatkozik. **Boldog II. János Pál pápa 20 évvel ezelőtt adta ki a „Katolikus Egyház Katekizmusát”, mint a II. Vatikáni Zsinat egyik gyümölcsét, „hogya hit szépségét és erejét minden hívőnek bemutassa” (Porta fidei, 4).**

Mit szeretne elérni a Szentatya a hit évével? A hit kapuja kezdetű apostoli levelében írja, hogy „Újra fel kell fedoznünk a hit útját, hogy egyre világosabban meg tudjuk mutatni a Krisztussal való találkozás örömét és mindig megújuló életerejét” (Porta fidei, 2). Ugyanis – ahogya írja – „nem fogadhatjuk el, hogy a só ízét veszítse, sem azt, hogy véka alá rejtjük a világosságot” (Porta fidei, 3).

A kereszténységet ma sajnos a hagyományosan keresztény országokban is sokan csak szociális, kulturális vagy politikai szempontból tekintik, és legfeljebb szép szokást látnak benne. A kereszténység hajnalán, Szent Pál korában a vallást az akkori pogány gondolkodók is szokásnak tartották, és ezzel elősegítették a pogány vallások megszűnését, mert életet, hitet nem lehet tartósan szokásra építeni, hanem csak az igazságra. A Szentatya, XVI. Benedek pápa az 1967-ben, teológus professzorként írt, Bevezetés a keresztény hit világába című könyvében hivatkozott Tertullianusra, a második-harmadik században élt teológusra, aki szerint: „Krisztus igazságnak, nem pedig szokásnak nevezte magát.” Ezzel valóságos forradalom történt a hit világában: a kereszténység ugyanis nem szokásra építette a hitét, hanem az igazságra: Krisztusra. A keresztény vértanúk sem egy szokásért adták oda az életüket, hanem az Igazságért: Krisztusért. A mi hitünk is csak Krisztusra, az Igazságra épülhet, és csak a vele való élő kapcsolat adhatja meg azt a szívbeli örömet, amit sugározni tudunk a világban. De hogy a hit örömét sugározni tudjuk, először nekünk kell megújulni hitünkben.

A Szentatya októberre összehívta Rómába a Püspöki Szinódust, amelynek a témája: Az új evangelizáció a keresztény hit továbbadása érdekében. A világ összes püspöki konferenciájának küldöttei a Szentlélek megvilágosító kegyelmét kérve vitatják meg az evangélium hirdetésének mai kihívásait. Tapasztaljuk ugyanis, hogy olyan népek körében is, ahol hosszú évszázadok vagy akár ezer év óta is jelen van a Katolikus Egyház, sokan vagy hitetlenek, vagy egyáltalán nem tudnak semmit Jézus Krisztusról. Talán könnyebb elmenni egy olyan országba Krisztust hirdetni, ahol még soha nem hallottak róla, mint egy hagyományosan keresztény környezetben, ahol sokan azt mondják: „ezt már hallottuk, ezt már ismerjük”, de valójában sem nem ismerik, sem komolyan nem gondolkodtak el róla. Aki azonban komolyan

veszi, aki hisz Krisztusban, az Igazságban, annak számára a mi katolikus hitünk ma is az élet, az örök élet boldogító forrása.

Mit jelent a Jézus Krisztusba vetett hit, amit a hit évében szeretnénk elmélyíteni és élővé tenni? A hit mindenekelőtt személyes találkozás Istennel. Az ember nem egy arcnélküli végső okban hisz, nem egy világmagyarázatban vagy ideológiában, hanem a személyes Istenben. Paul Claudel foglalta így össze megtérését: „elindultam valaminek a keresésére, és íme VALAKI lettél számomra, Istenem.” A találkozás mindig Istentől indul el. Ő adja a kegyelmet, és Ő szólít meg az Egyház igehirdetése által. Szent Pál szerint: „A szívbeli hit megigazulásra, a szájjal való megvallás pedig üdvösségre szolgál” (Róm 10,10). Szentatyánk, XVI. Benedek pápa így tanít: „A szív azt jelenti, hogy a hitre jutás első aktusa Isten ajándéka és a kegyelem műve, amely hat és átformálja a személyiség mélyét” (Porta fidei, 10). Szent Lukács írja az Apostolok Cselekedeteiben, hogy Filippiben egy bizonyos Lídiának „az Úr megnyitotta a szívét arra, amit Pál mondott” (16,14), vagyis a hit tartalmának ismerete önmagában még nem elég. Szükséges, hogy a szív – vagyis az emberi személy szentélyét – megnyissa a kegyelem, hogy lásson és értse, miről szól valójában Isten hirdetett szava. Tehát a személyes találkozás a kegyelem és az igehirdetés révén az első. Aki ezután rábizza magát Istenre, Krisztusra, az elfogadja az általa adott kinyilatkoztatást is, amelyet szájjal kell megvallani, hirdetni és az életével tanúsítani.

A hit a legszemélyesebb aktus, ugyanakkor közösségi is. Az Egyház hitében részesülünk a keresztség szentségében, így leszünk Isten népének tagjai, hogy elnyerjük az üdvösséget. A „hiszek”, amit a kereszteléskor személyesen megvallunk, az Egyház hite. A „hiszünk”, amit a liturgiában közösen imádkozunk, szintén az Egyház hite. A II. Vatikáni Zsinat azt írja a hitről:

„A kinyilatkoztató Istennek 'a hit engedelmességével' tartozunk. Ezzel az ember szabadon Istenre bízva egész önmagát, 'értelmével és akaratával teljesen meghódol a kinyilatkoztató Isten előtt', és önként elfogadja a tőle adott kinyilatkoztatót” (Dei Verbum, 5). Mivel a kinyilatkoztatás nem az ember istenkeresése, hanem Isten embert kereső lehajló szeretete, azért a keresztény hit nem akármilyen emberi hiedelem, hanem Isten kinyilatkoztatására adott hívő válasz. A kinyilatkoztatás az Egyház igehirdetése, Szentírása, imája, szentségei, különösen is a Szent Eucharisztia révén jut el hozzánk, így keresztény hitünk elválaszthatatlan Jézus Krisztus Egyházától. Az apostolokra épülő katolikus keresztény egyháznak szól Jézus kijelentése: „...tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig” (Mt 28,19-20).

A hit évében tehát egyre jobban meg kell ismernünk Jézus Krisztust, Katolikus Egyházát, a Szentírást, a szentségeket, az Egyház imáit, hogy megújuljunk hitünkben. Így felfedezzük, hogy hitünk nem elmélet, hanem személyes találkozás Istennel, aki az Egyházban él. Egyházunk liturgiája és a szentségek teszik hatékonyá hitünk megvallását, és adják a kegyelmet a tanúságtételhez. Erkölcsi életünk (is csak) akkor éri el tökéletességét, ha kapcsolatban van a hittel, a liturgiával, az imádsággal (vö. Porta fidei, 11). Mindezt csodálatosan tárja elénk a II. Vatikáni Zsinat tanítása, valamint a Katolikus Egyház Katekizmusa, amelyről Boldog II. János Pál pápa írta, hogy: „igen fontos segítség lesz az egész Egyház megújításának a munkájában...”

Hatékony és törvényes eszköz (...) az egyházi közösség szolgálatára, mint a hit tanításának biztos normája” (Porta fidei, 11 idézi a „Fidei Depositum”-ból).

A hit éve különösen is rávilágít a gyermekek és fiatalok hitoktatásának fontosságára, katolikus egyházi iskoláink értékére és a hit ismeretében való állandó előrehaladásra a felnőttek és a családok körében is.

Lelkipásztorainkat külön is buzdítjuk és bátorítjuk, hogy sorozatos előadásokban, katekézisekben ismertessék meg katolikus hitünk tanításának tartalmát, és különféle lelki programokban (így pl.: szentóra, misszió, zárandoklat, lelkigyakorlatok stb.) kérjék a plébániai közösségek számára a hit drága ajándékának megértését, megőrzését, megélését. Ebből az élő hitből fakad majd a karitás, a szeretetszolgálat tanúságtétele is. Ahogy a Szentatya írta: „A szeretet nélküli hit terméketlen, míg a hit nélküli szeretet kétségek között vergődő érzelem marad” (Porta fidei, 14). A hit örömének sugárzása, továbbadása révén tesszük a legnagyobb szolgálatot a minket körülvevő világ számára is.

Az apostolokhoz hasonlóan visszük kérésünket Mesterünkhöz és az egész Egyházzal, Róma püspökével együtt kérjük: „Uram, növeld bennünk a hitet” (Lk 17,5). Ezért imádkozunk most, hogy a Szentlélek felélessze bennünk az élő hitet Jézus Krisztusban, akit az Atya küldött a világba az emberek üdvözítésére. Hitünk váljék szerető bizalommá az Egyház megújulására. „A Hit évében a kegyelem ezen idejét Isten Anyjára bízuk,” – írja a Szentatya – „akit 'boldognak' mondunk, 'mert hitt' ” (Porta fidei, 15). Ámen.

Budapest, 2012. október 8.
a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

Függelék-1.

APOSTOLIC LETTER “MOTU PROPRIO DATA”

PORTA FIDEI

OF THE SUPREME PONTIFF BENEDICT XVI

FOR THE INDICTION OF THE YEAR OF FAITH

1. The “door of faith” (*Acts* 14:27) is always open for us, ushering us into the life of communion with God and offering entry into his Church. It is possible to cross that threshold when the word of God is proclaimed and the heart allows itself to be shaped by transforming grace. To enter through that door is to set out on a journey that lasts a lifetime. It begins with baptism (cf. *Rom* 6:4), through which we can address God as Father, and it ends with the passage through death to eternal life, fruit of the resurrection of the Lord Jesus, whose will it was, by the gift of the Holy Spirit, to draw those who believe in him into his own glory (cf. *Jn* 17:22). To profess faith in the Trinity – Father, Son and Holy Spirit – is to believe in one God who is Love (cf. *1 Jn* 4:8): the Father, who in the fullness of time sent his Son for our salvation; Jesus Christ, who in the mystery of his death and resurrection redeemed the world; the Holy Spirit, who leads the Church across the centuries as we await the Lord’s glorious return.
2. Ever since the start of my ministry as Successor of Peter, I have spoken of the need to rediscover the journey of faith so as to shed ever clearer light on the joy and renewed enthusiasm of the encounter with Christ. During the homily at the Mass marking the inauguration of my pontificate I said: “The Church as a whole and all her Pastors, like Christ, must set out to lead people out of the desert, towards the place of life, towards friendship with the Son of God, towards the One who gives us life, and life in abundance.”^[1] It often happens that Christians are more concerned for the social, cultural and political consequences of their commitment, continuing to think of the faith as a self-evident presupposition for life in society. In reality, not only can this presupposition no longer be taken for granted, but it is often openly denied.^[2] Whereas in the past it was possible to recognize a unitary cultural matrix, broadly accepted in its appeal to the content of the faith and the values inspired by it, today this no longer seems to be the case in large swathes of society, because of a profound crisis of faith that has affected many people.
3. **We cannot accept that salt should become tasteless or the light be kept hidden (cf. *Mt* 5:13-16).** The people of today can still experience the need to go to the well, like the Samaritan woman, in order to hear Jesus, who invites us to believe in him and to draw upon the source of living water welling up within him (cf. *Jn* 4:14). We must rediscover a taste for feeding ourselves on the word of God, faithfully handed down by the Church, and on the bread of life, offered as sustenance for his disciples (cf. *Jn* 6:51). Indeed, the teaching of Jesus still resounds in our day with the same power: “Do not labour for the food which perishes, but for the food which endures to eternal life” (*Jn* 6:27). The question posed by his listeners is the same that we ask today: “What must we do, to be doing the works of God?” (*Jn* 6:28). We know Jesus’ reply: “This is the work of God, that you believe in him whom he has sent” (*Jn* 6:29). Belief in Jesus Christ, then,

is the way to arrive definitively at salvation.

4. In the light of all this, I have decided to announce a Year of Faith. It will begin on 11 October 2012, the fiftieth anniversary of the opening of the Second Vatican Council, and it will end on the Solemnity of Our Lord Jesus Christ, Universal King, on 24 November 2013. The starting date of 11 October 2012 also marks the twentieth anniversary of the publication of the *Catechism of the Catholic Church*, a text promulgated by my Predecessor, Blessed John Paul II, [3] with a view to illustrating for all the faithful the power and beauty of the faith. This document, an authentic fruit of the Second Vatican Council, was requested by the Extraordinary Synod of Bishops in 1985 as an instrument at the service of catechesis [4] and it was produced in collaboration with all the bishops of the Catholic Church. Moreover, the theme of the General Assembly of the Synod of Bishops that I have convoked for October 2012 is “The New Evangelization for the Transmission of the Christian Faith”. This will be a good opportunity to usher the whole Church into a time of particular reflection and rediscovery of the faith. It is not the first time that the Church has been called to celebrate a Year of Faith. My venerable Predecessor the Servant of God Paul VI announced one in 1967, to commemorate the martyrdom of Saints Peter and Paul on the 19th centenary of their supreme act of witness. He thought of it as a solemn moment for the whole Church to make “an authentic and sincere profession of the same faith”; moreover, he wanted this to be confirmed in a way that was “individual and collective, free and conscious, inward and outward, humble and frank” [5]. He thought that in this way the whole Church could reappropriate “exact knowledge of the faith, so as to reinvigorate it, purify it, confirm it, and confess it” [6]. The great upheavals of that year made even more evident the need for a celebration of this kind. It concluded with the *Credo of the People of God*, [7] intended to show how much the essential content that for centuries has formed the heritage of all believers needs to be confirmed, understood and explored ever anew, so as to bear consistent witness in historical circumstances very different from those of the past.

5. In some respects, my venerable predecessor saw this Year as a “consequence and a necessity of the postconciliar period”, [8] fully conscious of the grave difficulties of the time, especially with regard to the profession of the true faith and its correct interpretation. It seemed to me that timing the launch of the Year of Faith to coincide with the fiftieth anniversary of the opening of the Second Vatican Council would provide a good opportunity to help people understand that the texts bequeathed by the Council Fathers, in the words of Blessed John Paul II, “*have lost nothing of their value or brilliance*. They need to be read correctly, to be widely known and taken to heart as important and normative texts of the Magisterium, within the Church’s Tradition ... I feel more than ever in duty bound to point to the Council as *the great grace bestowed on the Church in the twentieth century*: there we find a sure compass by which to take our bearings in the century now beginning.” [9] I would also like to emphasize strongly what I had occasion to say concerning the Council a few months after my election as Successor of Peter: “if we interpret and implement it guided by a right hermeneutic, it can be and can become increasingly powerful for the ever necessary renewal of the Church.” [10]

6. The renewal of the Church is also achieved through the witness offered by the lives of believers: by their very existence in the world, Christians are called to radiate the word of truth that the Lord Jesus has left us. The Council itself, in the Dogmatic Constitution *Lumen Gentium*, said this: While “Christ, ‘holy, innocent and undefiled’ (*Heb 7:26*) knew nothing of sin (cf. *2 Cor 5:21*), but came only to expiate the sins of the people (cf. *Heb 2:17*)... the Church ... clasping sinners to its bosom, at once holy and always in need of purification, follows constantly the path of penance and renewal. The Church, ‘like a stranger in a foreign land, presses forward amid the persecutions of the world and the consolations of God’, announcing the cross and death of the Lord until he comes (cf. *1 Cor 11:26*). But by the power of the risen Lord it is given strength to overcome, in patience and in love, its sorrow and its difficulties, both those that are from within and those that are from without, so that it may reveal in the world, faithfully, although with shadows, the mystery of its Lord until, in the end, it shall be manifested in full light.” [11]

The Year of Faith, from this perspective, is a summons to an authentic and renewed conversion to the Lord, the one Saviour of the world. In the mystery of his death and resurrection, God has revealed in its fullness the Love that saves and calls us to conversion of life through the forgiveness of sins (cf. *Acts 5:31*). For Saint Paul, this Love ushers us into a new life: “We were buried ... with him by baptism into death, so that as Christ was raised from the dead by the glory of the Father, we too might walk in newness of life” (*Rom 6:4*). Through faith, this new life shapes the whole of human existence according to the radical new reality of the resurrection. To the extent that he freely cooperates, man’s thoughts and affections, mentality and conduct are slowly purified and transformed, on a journey that is never completely finished in this life. “Faith working through love” (*Gal 5:6*) becomes a new criterion of understanding and action that changes the whole of man’s life (cf. *Rom 12:2*; *Col 3:9-10*; *Eph 4:20-29*; *2 Cor 5:17*).

7. “*Caritas Christi urget nos*” (*2 Cor 5:14*): it is the love of Christ that fills our hearts and impels us to evangelize. Today as in the past, he sends us through the highways of the world to proclaim his Gospel to all the peoples of the earth (cf. *Mt 28:19*). Through his love, Jesus Christ attracts to himself the people of every generation: in every age he convokes the Church, entrusting her with the proclamation of the Gospel by a mandate that is ever new. Today too, there is a need for stronger ecclesial commitment to new evangelization in order to rediscover the joy of believing and

the enthusiasm for communicating the faith. In rediscovering his love day by day, the missionary commitment of believers attains force and vigour that can never fade away. Faith grows when it is lived as an experience of love received and when it is communicated as an experience of grace and joy. It makes us fruitful, because it expands our hearts in hope and enables us to bear life-giving witness: indeed, it opens the hearts and minds of those who listen to respond to the Lord's invitation to adhere to his word and become his disciples. Believers, so Saint Augustine tells us, "strengthen themselves by believing".^[12] The saintly Bishop of Hippo had good reason to express himself in this way. As we know, his life was a continual search for the beauty of the faith until such time as his heart would find rest in God.^[13] His extensive writings, in which he explains the importance of believing and the truth of the faith, continue even now to form a heritage of incomparable riches, and they still help many people in search of God to find the right path towards the "door of faith".

Only through believing, then, does faith grow and become stronger; there is no other possibility for possessing certitude with regard to one's life apart from self-abandonment, in a continuous crescendo, into the hands of a love that seems to grow constantly because it has its origin in God.

8. On this happy occasion, I wish to invite my brother bishops from all over the world to join the Successor of Peter, during this time of spiritual grace that the Lord offers us, in recalling the precious gift of faith. We want to celebrate this Year in a worthy and fruitful manner. Reflection on the faith will have to be intensified, so as to help all believers in Christ to acquire a more conscious and vigorous adherence to the Gospel, especially at a time of profound change such as humanity is currently experiencing. We will have the opportunity to profess our faith in the Risen Lord in our cathedrals and in the churches of the whole world; in our homes and among our families, so that everyone may feel a strong need to know better and to transmit to future generations the faith of all times. Religious communities as well as parish communities, and all ecclesial bodies old and new, are to find a way, during this Year, to make a public profession of the *Credo*.

9. We want this Year to arouse in every believer the aspiration to *profess* the faith in fullness and with renewed conviction, with confidence and hope. It will also be a good opportunity to intensify the *celebration* of the faith in the liturgy, especially in the Eucharist, which is "the summit towards which the activity of the Church is directed; ... and also the source from which all its power flows."^[14] At the same time, we make it our prayer that believers' *witness* of life may grow in credibility. To rediscover the content of the faith that is professed, celebrated, lived and prayed,^[15] and to reflect on the act of faith, is a task that every believer must make his own, especially in the course of this Year.

Not without reason, Christians in the early centuries were required to learn the creed from memory. It served them as a daily prayer not to forget the commitment they had undertaken in baptism. With words rich in meaning, Saint Augustine speaks of this in a homily on the *redditio symboli*, the handing over of the creed: "the symbol of the holy mystery that you have all received together and that today you have recited one by one, are the words on which the faith of Mother Church is firmly built above the stable foundation that is Christ the Lord. You have received it and recited it, but in your minds and hearts you must keep it ever present, you must repeat it in your beds, recall it in the public squares and not forget it during meals: even when your body is asleep, you must watch over it with your hearts."^[16]

10. At this point I would like to sketch a path intended to help us understand more profoundly not only the content of the faith, but also the act by which we choose to entrust ourselves fully to God, in complete freedom. In fact, there exists a profound unity between the act by which we believe and the content to which we give our assent. Saint Paul helps us to enter into this reality when he writes: "Man believes with his heart and so is justified, and he confesses with his lips and so is saved" (*Rom* 10:10). The heart indicates that the first act by which one comes to faith is God's gift and the action of grace which acts and transforms the person deep within. The example of Lydia is particularly eloquent in this regard. Saint Luke recounts that, while he was at Philippi, Paul went on the Sabbath to proclaim the Gospel to some women; among them was Lydia and "the Lord opened her heart to give heed to what was said by Paul" (*Acts* 16:14). There is an important meaning contained within this expression. Saint Luke teaches that knowing the content to be believed is not sufficient unless the heart, the authentic sacred space within the person, is opened by grace that allows the eyes to see below the surface and to understand that what has been proclaimed is the word of God.

Confessing with the lips indicates in turn that faith implies public testimony and commitment. A Christian may never think of belief as a private act. Faith is choosing to stand with the Lord so as to live with him. This "standing with him" points towards an understanding of the reasons for believing. Faith, precisely because it is a free act, also demands social responsibility for what one believes. The Church on the day of Pentecost demonstrates with utter clarity this public dimension of believing and proclaiming one's faith fearlessly to every person. It is the gift of the Holy Spirit that makes us fit for mission and strengthens our witness, making it frank and courageous.

Profession of faith is an act both personal and communitarian. It is the Church that is the primary subject of faith. In the faith of the Christian community, each individual receives baptism, an effective sign of entry into the people of believers in order to obtain salvation. As we read in the *Catechism of the Catholic Church*: " 'I believe' is the faith of the Church professed personally by each believer, principally during baptism. 'We believe' is the faith of the Church confessed by the bishops assembled in council or more generally by the liturgical assembly of believers. 'I believe' is

also the Church, our mother, responding to God by faith as she teaches us to say both ‘I believe’ and ‘we believe’.”[17]

Evidently, knowledge of the content of faith is essential for giving one’s own *assent*, that is to say for adhering fully with intellect and will to what the Church proposes. Knowledge of faith opens a door into the fullness of the saving mystery revealed by God. The giving of assent implies that, when we believe, we freely accept the whole mystery of faith, because the guarantor of its truth is God who reveals himself and allows us to know his mystery of love.[18]

On the other hand, we must not forget that in our cultural context, very many people, while not claiming to have the gift of faith, are nevertheless sincerely searching for the ultimate meaning and definitive truth of their lives and of the world. This search is an authentic “preamble” to the faith, because it guides people onto the path that leads to the mystery of God. Human reason, in fact, bears within itself a demand for “what is perennially valid and lasting”.[19] This demand constitutes a permanent summons, indelibly written into the human heart, to set out to find the One whom we would not be seeking had he not already set out to meet us.[20] To this encounter, faith invites us and it opens us in fullness.

11. In order to arrive at a systematic knowledge of the content of the faith, all can find in the *Catechism of the Catholic Church* a precious and indispensable tool. It is one of the most important fruits of the [Second Vatican Council](#). In the Apostolic Constitution *Fidei Depositum*, signed, not by accident, on the thirtieth anniversary of the opening of the Second Vatican Council, Blessed John Paul II wrote: “this catechism will make a very important contribution to that work of renewing the whole life of the Church ... I declare it to be a valid and legitimate instrument for ecclesial communion and a sure norm for teaching the faith.”[21]

It is in this sense that that the Year of Faith will have to see a concerted effort to rediscover and study the fundamental content of the faith that receives its systematic and organic synthesis in the *Catechism of the Catholic Church*. Here, in fact, we see the wealth of teaching that the Church has received, safeguarded and proposed in her two thousand years of history. From Sacred Scripture to the Fathers of the Church, from theological masters to the saints across the centuries, the *Catechism* provides a permanent record of the many ways in which the Church has meditated on the faith and made progress in doctrine so as to offer certitude to believers in their lives of faith.

In its very structure, the *Catechism of the Catholic Church* follows the development of the faith right up to the great themes of daily life. On page after page, we find that what is presented here is no theory, but an encounter with a Person who lives within the Church. The profession of faith is followed by an account of sacramental life, in which Christ is present, operative and continues to build his Church. Without the liturgy and the sacraments, the profession of faith would lack efficacy, because it would lack the grace which supports Christian witness. By the same criterion, the teaching of the *Catechism* on the moral life acquires its full meaning if placed in relationship with faith, liturgy and prayer.

12. In this Year, then, the *Catechism of the Catholic Church* will serve as a tool providing real support for the faith, especially for those concerned with the formation of Christians, so crucial in our cultural context. To this end, I have invited the Congregation for the Doctrine of the Faith, by agreement with the competent Dicasteries of the Holy See, to draw up a *Note*, providing the Church and individual believers with some guidelines on how to live this Year of Faith in the most effective and appropriate ways, at the service of belief and evangelization.

To a greater extent than in the past, faith is now being subjected to a series of questions arising from a changed mentality which, especially today, limits the field of rational certainties to that of scientific and technological discoveries. Nevertheless, the Church has never been afraid of demonstrating that there cannot be any conflict between faith and genuine science, because both, albeit via different routes, tend towards the truth.[22]

13. One thing that will be of decisive importance in this Year is retracing the history of our faith, marked as it is by the unfathomable mystery of the interweaving of holiness and sin. While the former highlights the great contribution that men and women have made to the growth and development of the community through the witness of their lives, the latter must provoke in each person a sincere and continuing work of conversion in order to experience the mercy of the Father which is held out to everyone.

During this time we will need to keep our gaze fixed upon Jesus Christ, the “pioneer and perfecter of our faith” (*Heb 12:2*): in him, all the anguish and all the longing of the human heart finds fulfilment. The joy of love, the answer to the drama of suffering and pain, the power of forgiveness in the face of an offence received and the victory of life over the emptiness of death: all this finds fulfilment in the mystery of his Incarnation, in his becoming man, in his sharing our human weakness so as to transform it by the power of his resurrection. In him who died and rose again for our salvation, the examples of faith that have marked these two thousand years of our salvation history are brought into the fullness of light.

By faith, Mary accepted the Angel’s word and believed the message that she was to become the Mother of God in the obedience of her devotion (cf. *Lk 1:38*). Visiting Elizabeth, she raised her hymn of praise to the Most High for the marvels he worked in those who trust him (cf. *Lk 1:46-55*). With joy and trepidation she gave birth to her only son, keeping her virginity intact (cf. *Lk 2:6-7*). Trusting in Joseph, her husband, she took Jesus to Egypt to save him from

Herod's persecution (cf. *Mt* 2:13-15). With the same faith, she followed the Lord in his preaching and remained with him all the way to Golgotha (cf. *Jn* 19:25-27). By faith, Mary tasted the fruits of Jesus' resurrection, and treasuring every memory in her heart (cf. *Lk* 2:19, 51), she passed them on to the Twelve assembled with her in the Upper Room to receive the Holy Spirit (cf. *Acts* 1:14; 2:1-4).

By faith, the Apostles left everything to follow their Master (cf. *Mk* 10:28). They believed the words with which he proclaimed the Kingdom of God present and fulfilled in his person (cf. *Lk* 11:20). They lived in communion of life with Jesus who instructed them with his teaching, leaving them a new rule of life, by which they would be recognized as his disciples after his death (cf. *Jn* 13:34-35). By faith, they went out to the whole world, following the command to bring the Gospel to all creation (cf. *Mk* 16:15) and they fearlessly proclaimed to all the joy of the resurrection, of which they were faithful witnesses.

By faith, the disciples formed the first community, gathered around the teaching of the Apostles, in prayer, in celebration of the Eucharist, holding their possessions in common so as to meet the needs of the brethren (cf. *Acts* 2:42-47).

By faith, the martyrs gave their lives, bearing witness to the truth of the Gospel that had transformed them and made them capable of attaining to the greatest gift of love: the forgiveness of their persecutors.

By faith, men and women have consecrated their lives to Christ, leaving all things behind so as to live obedience, poverty and chastity with Gospel simplicity, concrete signs of waiting for the Lord who comes without delay. By faith, countless Christians have promoted action for justice so as to put into practice the word of the Lord, who came to proclaim deliverance from oppression and a year of favour for all (cf. *Lk* 4:18-19).

By faith, across the centuries, men and women of all ages, whose names are written in the Book of Life (cf. *Rev* 7:9, 13:8), have confessed the beauty of following the Lord Jesus wherever they were called to bear witness to the fact that they were Christian: in the family, in the workplace, in public life, in the exercise of the charisms and ministries to which they were called.

By faith, we too live: by the living recognition of the Lord Jesus, present in our lives and in our history.

14. The Year of Faith will also be a good opportunity to intensify the witness of charity. As Saint Paul reminds us: "So faith, hope, love abide, these three; but the greatest of these is love" (*1 Cor* 13:13). With even stronger words – which have always placed Christians under obligation – Saint James said: "What does it profit, my brethren, if a man says he has faith but has not works? Can his faith save him? If a brother or sister is ill-clad and in lack of daily food, and one of you says to them, 'Go in peace, be warmed and filled', without giving them the things needed for the body, what does it profit? So faith by itself, if it has no works, is dead. But some one will say, 'You have faith and I have works.' Show me your faith apart from your works, and I by my works will show you my faith" (*Jas* 2:14-18).

Faith without charity bears no fruit, while charity without faith would be a sentiment constantly at the mercy of doubt. Faith and charity each require the other, in such a way that each allows the other to set out along its respective path. Indeed, many Christians dedicate their lives with love to those who are lonely, marginalized or excluded, as to those who are the first with a claim on our attention and the most important for us to support, because it is in them that the reflection of Christ's own face is seen. Through faith, we can recognize the face of the risen Lord in those who ask for our love. "As you did it to one of the least of these my brethren, you did it to me" (*Mt* 25:40). These words are a warning that must not be forgotten and a perennial invitation to return the love by which he takes care of us. It is faith that enables us to recognize Christ and it is his love that impels us to assist him whenever he becomes our neighbour along the journey of life. Supported by faith, let us look with hope at our commitment in the world, as we await "new heavens and a new earth in which righteousness dwells" (*2 Pet* 3:13; cf. *Rev* 21:1).

15. Having reached the end of his life, Saint Paul asks his disciple Timothy to "aim at faith" (*2 Tim* 2:22) with the same constancy as when he was a boy (cf. *2 Tim* 3:15). We hear this invitation directed to each of us, that none of us grow lazy in the faith. It is the lifelong companion that makes it possible to perceive, ever anew, the marvels that God works for us. Intent on gathering the signs of the times in the present of history, faith commits every one of us to become a living sign of the presence of the Risen Lord in the world. What the world is in particular need of today is the credible witness of people enlightened in mind and heart by the word of the Lord, and capable of opening the hearts and minds of many to the desire for God and for true life, life without end.

"That the word of the Lord may speed on and triumph" (*2 Th* 3:1): may this Year of Faith make our relationship with Christ the Lord increasingly firm, since only in him is there the certitude for looking to the future and the guarantee of an authentic and lasting love. The words of Saint Peter shed one final ray of light on faith: "In this you rejoice, though now for a little while you may have to suffer various trials, so that the genuineness of your faith, more precious than gold which though perishable is tested by fire, may redound to praise and glory and honour at the revelation of Jesus Christ. Without having seen him you love him; though you do not now see him you believe in him and rejoice with unutterable and exalted joy. As the outcome of your faith you obtain the salvation of your souls" (*1 Pet* 1:6-9). The life

of Christians knows the experience of joy as well as the experience of suffering. How many of the saints have lived in solitude! How many believers, even in our own day, are tested by God's silence when they would rather hear his consoling voice! The trials of life, while helping us to understand the mystery of the Cross and to participate in the sufferings of Christ (cf. *Col* 1:24), are a prelude to the joy and hope to which faith leads: "when I am weak, then I am strong" (*2 Cor* 12:10). We believe with firm certitude that the Lord Jesus has conquered evil and death. With this sure confidence we entrust ourselves to him: he, present in our midst, overcomes the power of the evil one (cf. *Lk* 11:20); and the Church, the visible community of his mercy, abides in him as a sign of definitive reconciliation with the Father.

Let us entrust this time of grace to the Mother of God, proclaimed "blessed because she believed" (*Lk* 1:45).

Given in Rome, at Saint Peter's, on 11 October in the year 2011, the seventh of my Pontificate.

BENEDICTUS PP. XVI

[1] *Homily for the beginning of the Petrine Ministry of the Bishop of Rome* (24 April 2005): *AAS* 97 (2005), 710.

[2] Cf. Benedict XVI, *Homily at Holy Mass in Lisbon's "Terreiro do Paço"* (11 May 2010): *Insegnamenti* VI:1 (2010), 673.

[3] Cf. John Paul II, Apostolic Constitution *Fidei Depositum* (11 October 1992): *AAS* 86 (1994), 113-118.

[4] Cf. *Final Report of the Second Extraordinary Synod of Bishops* (7 December 1985), II, B, a, 4 in *Enchiridion Vaticanum*, ix, n. 1797.

[5] Paul VI, Apostolic Exhortation *Petrum et Paulum Apostolos* on the XIX centenary of the martyrdom of Saints Peter and Paul (22 February 1967): *AAS* 59 (1967), 196.

[6] *Ibid.*, 198.

[7] Paul VI, *Credo of the People of God*, cf. Homily at Mass on the XIX centenary of the martyrdom of Saints Peter and Paul at the conclusion of the "Year of Faith" (30 June 1968): *AAS* 60 (1968), 433-445.

[8] Paul VI, *General Audience* (14 June 1967): *Insegnamenti* V (1967), 801.

[9] John Paul II, Apostolic Letter *Novo Millennio Ineunte* (6 January 2001), 57: *AAS* 93 (2001), 308.

[10] *Address to the Roman Curia* (22 December 2005): *AAS* 98 (2006), 52.

[11] Second Vatican Ecumenical Council, Dogmatic Constitution on the Church *Lumen Gentium*, 8.

[12] *De Utilitate Credendi*, I:2.

[13] Cf. Saint Augustine, *Confessions*, I:1.

[14] Second Vatican Ecumenical Council, Constitution on the Sacred Liturgy *Sacrosanctum Concilium*, 10.

[15] Cf. John Paul II, Apostolic Constitution *Fidei Depositum* (11 October 1992): *AAS* 86 (1994), 116.

[16] *Sermo* 215:1.

[17] *Catechism of the Catholic Church*, 167.

[18] Cf. First Vatican Ecumenical Council, Dogmatic Constitution on the Catholic Faith *Dei Filius*, chap. III: DS 3008-3009; Second Vatican Ecumenical Council, Dogmatic Constitution on Divine Revelation *Dei Verbum*, 5.

[19] Benedict XVI, *Address at the Collège des Bernardins*, Paris (12 September 2008): *AAS* 100 (2008), 722.

[20] Cf. Saint Augustine, *Confessions*, XIII:1.

[21] John Paul II, Apostolic Constitution *Fidei Depositum* (11 October 1992): *AAS* 86 (1994), 115 and 117.

[22] Cf. John Paul II, Encyclical Letter *Fides et Ratio* (14 September 1998), 34, 106: *AAS* 91 (1999), 31-32, 86-87.

Függelék-2. Biblia, Újszövetség

MÁTÉ EVANGÉLIOMA 5: 13-16.

13. Ti vagytok a * földnek sava; ha pedig a só megizellenül, mivel sóz-
zák meg? nem jó azután semmi-
re, hanem hogy kidobják és eltapossák
az emberek. * Márk 9,50. Luk 14,34,35.

14. Ti vagytok a világ * világossága.
Nem rejtethetik el a hegyen épített
város. * Ján. 8,12.

15. Gyertyát * sem azért gyújtanak,
hogy a véka alá, hanem hogy a gyer-
tyatartóba tegyék és fénylik mind-
ezeknek, a kik a házban vannak.
* Márk 4,21. Luk 8,16,11,33.

16. Úgy fénylik a ti világosságtok
az emberek előtt, hogy * lássák a ti
jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti
mennyei Atyátokat. * Róm. 4,8.9.1Pét. 2,12.

Kód: biblia-so-mate-V-13-16

LUKÁCS EVANGÉLIOMA 4: 24-25

PÁL LEVELE A KOLOSSÉBELIEKHEZ 4: 6

6. A ti beszédetek mindenkor kelle-
metes legyen, sóval fűszerezett; hogy
tudjátok, hogy mimódon kell néktek
kinek-kinek megfelelnetek.

1 Pét. 3,15. Luk. 4,22. Jób 6,6. Máté, 13.

Kód: biblia-so-pal-kolossz-4-6

Kód: biblia-so-mark-IX-50

LUKÁCS EVANGÉLIOMA 14: 34-35.

34. Jó a só; de ha a * só megizot-
tlenül, mivel sózzák meg?

* Márk 9,50. Márk 9,50.

35. Sem a földre, sem a trágyára nem
alkalmas: kivetik azt. A kinek * van
főle a hullásra, hullja. * Márk 11,15.

Kód: biblia-lukacs-XIV-34-35

Függelék-3.

A héber nyelvű bibliaszövegnek megfelelő korábbi, pontos bibliafordítások

Kód: Ezsaiás30-24-JehovaTanuiKiadvany2001

JEHOVA TANÚI e kiadványa felhívja a figyelmet az ételek konyhasóval (NaCl-dal) sózásának az egészségvédő hatására, később azonban az általuk terjesztett Bibliába a "sózott" szó helyett a "sósós" szót írták, tehát a többség tőlük is hamis tájékoztatást kap a sózásról. Kiszolgálják a Mózes II. 23. 20-33. szerinti zsidó-szaporulat-arányos népiertési előírást, a hamis és a valós tájékoztatások arányával szabályozzák a nem zsidókat kipusztítást.

alapon nyugszik és megbízható, segíthet abban, hogy ne alakítsunk ki fanatikus vagy szélsőséges nézeteket.

Miért lehetünk annyira biztosak benne, hogy hamarosan megváltozik az élet? Isten Szavának a buzgó tanulmányozói tudják, hogy ma a dolgok e rendszere 'utolsó napjainban' élünk. A jelenlegi rendszerben az emberi bölcsesség a mérvadó, amely az élet sok területén megbízhatatlan, és próbálgatásokon alapszik. Amikor például az élelmiszerek feldolgozásáról van szó, nagyon nagy a bizonytalanság, hogy egy módszer biztonságos-e vagy sem. A bizonytalanság pedig félelmet, viszálykodást és megosztottságot szül (2Timóteus 3:1-5).

Az emberiség Teremtője megígérte, hogy egy teljesen új rendszerrel váltja fel a jelenlegit. Akkor megvalósul majd az eredeti szándéka, és az egész föld az Éden-kerthez hasonló paradicsom lesz, melyet egy boldog, egészséges emberi család fog benépesíteni. A tökéletes isteni bölcsesség ereje az egész földön egységet teremt majd (Ézsaiás 11:9). Nem létezik majd többé a bizonytalan emberi bölcsesség. Az Isten által létrehozott új rendszerben senkinek sem kell aggódnia amiatt, hogy biztonságos-e az élelme. Vajon nem logikus azt a következte-

tést levonni, hogy Isten, aki megteremtette az embereket, tudja, hogy milyen táplálékokra van szükségük?

Tökéletes táplálék a Teremtőtől

A Biblia élénk próféciaikat tartalmaz arról, hogy milyenek lesznek az életkörülmények az eljövendő rendszerben. Ézsaiás próféta ezt írta: „[Isten] ad esőt a magra, a melylyel a földet beveted, és a kenyér, a föld termése, bő és tápláló lesz, és széles mezőn legelnek nyájaid ama napon. A barmok és a számarak, a melyek a földet szántják, sózott abrakkal élnek, a melyet megszórtak lapáttal és víllával.”

Ézsaiás még erről is prófétált: „szerez a seregek Ura minden népeknek e hegyen lakodalmat kövér eledelekből, lakodalmat erős borból; velős, kövér eledelekből, megtisztult erős borból.” A *The New American Bible* így adja vissza a vers második részét: „lakodalmat tápláló ételekből, válogatott borokból, zamatos, tápláló ételekből, és tiszta, válogatott borokból” (Ézsaiás 25:6; 30:23, 24).

Jól hangzik? Ézsaiás prófécija megerősíti, hogy Isten új rendszerében mindenkinek bőségesen lesz fizikai táplálék. De vajon biztonságos lesz ez a táplálék? Kétség sem fér hozzá. Egy másik prófécia arról biztosít minket, hogy Isten népének a tagjai 'nyugszanak a szőlőjük alatt és fügefájuk alatt, és senki meg nem retenti őket' (Mikeás 4:4). Ezt a tökéletes biztonságot Isten messiási Királysága szavatolja, mely a közeljövőben az egész föld felett átveszi a hatalmat (Ézsaiás 9:6, 7).

Soha többé nem lesz kérdéses, hogy az élelmünk biztonságos-e vagy sem. Sőt, amikor eljön ez az idő, örömmel mondhatjuk majd egymásnak: „Jó étvágyat!”

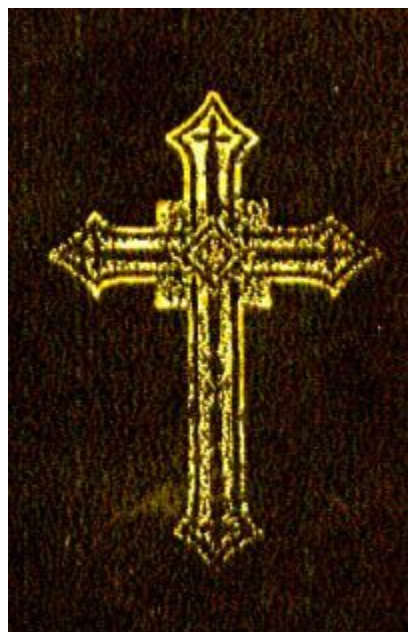

A KÖVETKEZŐ SZÁMUNKBAN

Bátorság a katasztrófa idején

Delfinek nyomában a távoli Új-Zélandon

Részt vegyenek-e a keresztények az újévi ünnepeken?

ÉSAIÁS KÖNYVE 30. 24.

24. A barjók és a szamarak, a melyek a földet szánlják, sózott nbrakkal élnek, a * melyet megszórtak lapátal és villával. * 2Móz. 22, 10. 2Móz. 30, 12.

Kód: [biblia-so-esaias-30-24](#)

E. KÖNIG: *Hebraisches und aramäisches
Wörterbuch zum Alten Testament.*

- (Küçük) $\text{קָטָן} = (\text{user, nem}) = \text{stör, abst. p.c. zugenötigt, verurteilt, belad abst, beson}$
 (air) $\text{קָטָן} = \text{kanonik (plur.)}$
 (debar) $\text{קָטָן} = \text{Katalog, mündliche Rede, (equal part act, plur nom)}$
 (chadash) $\text{קָטָן} = (\text{a}) \text{feld}$
 (bölil) $\text{קָטָן} = (\text{Es 30, 24}) = \text{Korn, abstr, amitt, soval für essentek, Gemengsel (farrago, gemischtes Futter) das mit Saft gewürzt wurde (Es 30, 24) Grünfütter}$
 (chamid) $\text{קָטָן} = (\text{Q 10, 11}) \text{igböl; Es 30, 24} = \text{Korn, abstr, amitt, soval für essentek}$
 (akal) $\text{קָטָן} = \text{Korn, (egal impf, plur, 3 pers, masc)-essen}$
 (user) $\text{קָטָן} = \text{ami}$
 (zardh) $\text{קָטָן} = (\text{Ab 18, 15; Es 30, 24}) = \text{Korn, abstr, amitt, soval für essentek}$
 (sachal) $\text{קָטָן} = (\text{Es 30, 24}) = (\text{Korn}) \text{Korn}$
 (minsh) $\text{קָטָן} = (\text{Es 30, 24; Jer 15, 4}) = (\text{Korn}) \text{Korn}$

"A barmok is a samarak, amelyek se földet, mintyék", **szózat** (= soval für essentek, **besert**) **abshak** **ernek**, melyet meggyök-sök lapáttal és villával."

King James Version:

"The sea likewise and the young asses that ear the ground shall eat clean, **szózat**, which hath been removed with the shovel and with the fan." ("szózat, abshak")

Deutsches Bibel:

"Und Assen und Esel, die den Acker bauen, werden **gemischtes vulgares Futter** fressen, das mit Schaufel und Gabel geworfen ist."

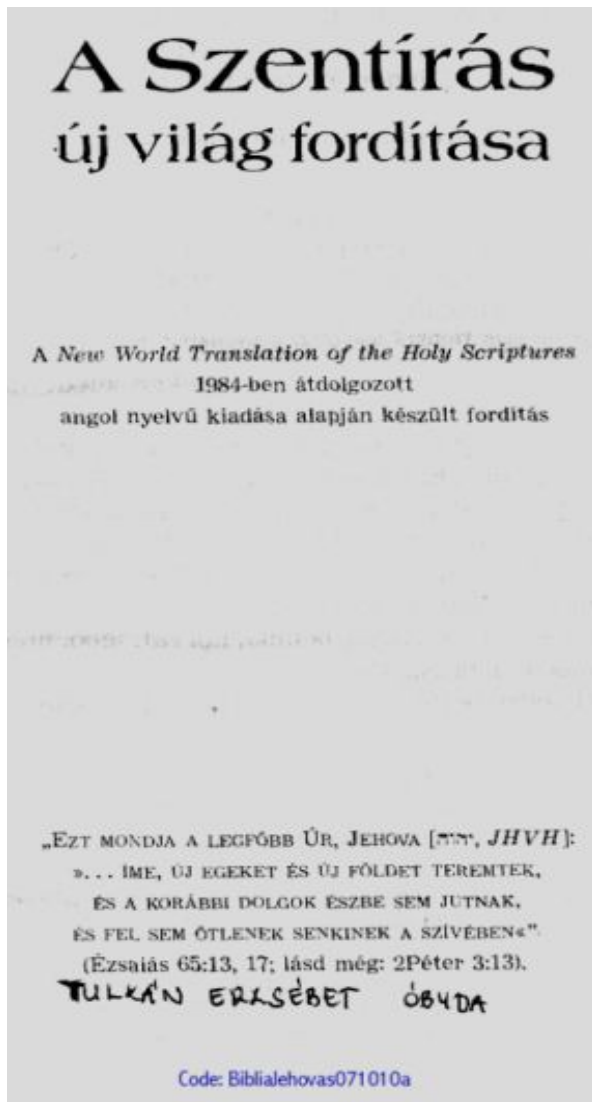
($\text{קָטָן} = \text{szó}$)
(melach)

A héber-nyelvű Bibliában (Ószövetség Ézsaiás 30.24.) még ajánlják a "nehéz fizikai munkát végző" (barom) ételének **SÓZASÁT.**

A fenti fordítás készítője: Dr. Hegedűs Lóránt református püspök (2004.01.21).
forrás: Biblia fordítása heberől

Függelék-4.

Az ószövetségi bibliafordításokat hozzámisították az étkezési konyhasó pótlás csökkentéssel folytatott (Mózes II. 23. 20-33, Mózes V. 7. 2,22 és Talmud, Baba kamma 93 b. lap és Talmud, Taanith 10 a. lap) szerinti „kötelező fajirtáshoz”.

ni.²⁴ A földet megművelő marhák és kifejlett szamarak sóskával izesített takarmányt esznek majd, amelyet lapáttal és villával szórtak.

Hamis a "sóval" szó fordítása (Ézsaiás 30. 24.-nél) a "Jehova Tanúi" által ma mutatott Bibliában is! Budapest, 2007. okt. 10. (T.A.)

Code: Biblialehovas071010b

T H E
**HOLY
BIBLE**

CONTAINING THE
OLD AND NEW
TESTAMENTS

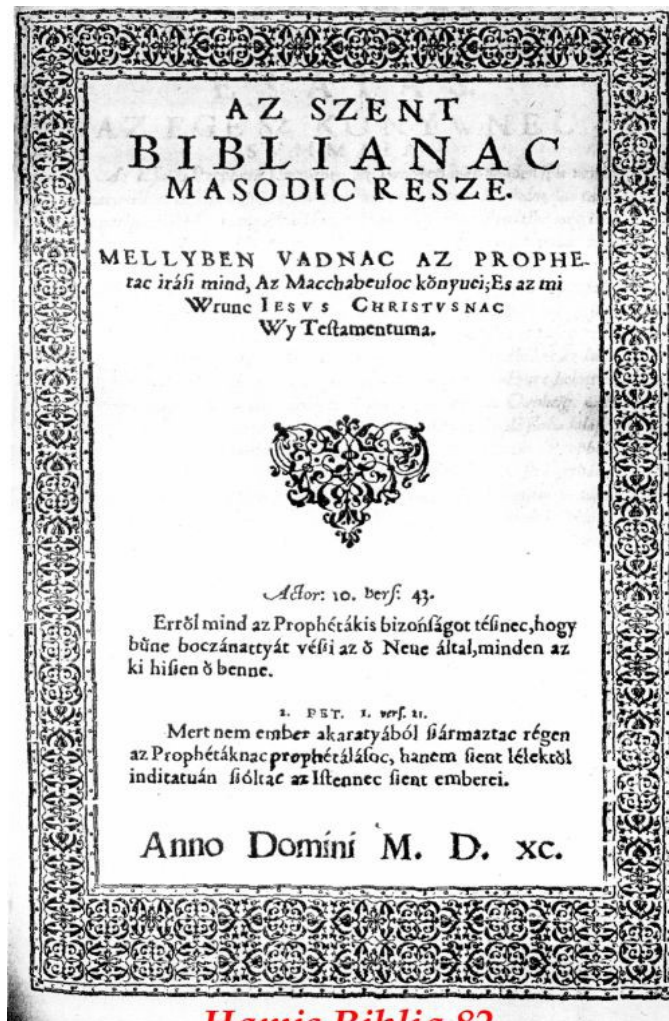
*Translated out of the Original Tongues
and with the Former Translations
diligently compared*

COMMONLY KNOWN AS THE
AUTHORIZED (KING JAMES) VERSION

THE GIDEONS INTERNATIONAL

1961. Ézsaiás 30,24 hamis (644.old.):
"The oxen likewise and the young
asses that ear the ground shall eat
CLEAN provender, wich hath been
winnover with the shover and with the
fan". A hébernyelvû Bibliában SÓZOTT van!

Hamis Biblia 82

BIBLIA HAMISÍTÁSI BIZONYÍTÉK

Fajirtásban bímségélkeznek, akik átirták "Ézsaiás Könyve" 30. 24-ben a lényegét képező "szózt" szót a "tisza" szóra a z 1590-es magyar biblia-fordítás 1982-ben ismételt kiadásában. Ezzel elterelik a figyelmet a rról, hogy a Mózes II. 23. 20-33-ban leírt zsidó fajirtás legfőbb eszköze a konyhasó-hiányos kenyér (a másik a vírushalmozott ivóvíz, a harmadik pedig a "repk edő veszélyes állat, pl. darázs, vagy újabban a "madárinfluenza"- vírussal fertőzött vadmadár).

24 Az te ökreidis és si amárid-nac vehmei mellyec az földec síánttyac, tisza abrakot és nec, mellyec meg síórattattac síóró lapáttal és roltáual.

Budapest, 2007. 02. 09.
Tejfalussy András
Hamis Biblia 82

BibliaHamis82b

**BIBLIA-HAMISÍTÁS IS FEDEZI
A KONYHASÓ-HASZNÁLAT
KÁROSNAK FELTÜNTETÉSÉT:**

A valódi szöveg (Ézsaiás 30.24): "A barmok és a szamarak, a melyek a földet szántják, SÓZOTT abrakkal élnek, a melyet megszórtak lapáttal és villával."

A MEGHAMISÍTOTT SZÖVEG:

31 Te ökreid és szamaridnak vem-
he, melyek a földet szántják, tiszta a-
brakban élnek, melyet megszórtak sóró-
ssal és rostával.

A hamis szöveg: "A Te ökreid és szamaridnak vemhei, melyek a földet szántják, tiszta abrakon élnek, melyet megszórtak szónólapáttal és rostával."

**A hamisítók beírták a "TISZTA" szót a lényeg,
a "SÓZOTT" szó helyére, 1989-ben!**

Ez a könyv az 1685-ben Amszterdamban Misztótfalusi Kis Miklós által nyomtatott Biblia betűhív rekonstrukciója. A kötet elkészítéséhez a dr. Bottyán János hagyatékából vásárolt 1685. évi amszterdami kiadás szolgált alapul. A kiegészítéshez és javításhoz felhasznált kötetek: az Országos Széchényi Könyvtár RMK I. 1324 jelzetű példánya, a Ráday Gyűjtemény Könyvtárának RMK 153 jelzetű példánya és a Sárospataki Tudományos Gyűjtemények Könyvtárának L 614 jelzetű példánya.

Európa Könyvkiadó, Budapest. Felelős kiadó Osztovícs Levente igazgató. Szerkesztette Király László. Műszaki vezető Miklósi Imre. Készült a Kner Nyomdában (felelős vezető Balog Miklós vezérigazgató, [276]) Békéscsabán, 1989-ben, 48,3 (A/5) ív terjedelemben, chamois Theropaque Standard papíron, Janson betűvel.

ISBN 963 07 5093 7

összkiadás ISBN 963 07 5091 0

AQUANET.FW.HU

BUDAPEST, 2004.01.10.

Tejfalussy András
Iratkód: bibliahamisitas3

Függelék-5.

A hazai (ál)keresztény orvosi szervezetek támogatják a testnedvek élettanilag optimális 30/1 nátrium/kálium arányát 1/1-re rontó fűszerezett só árusítást:

VIVEGA

Felhasználási javaslat:
mindenféle étel elkészítésére, levesek, főzelékek, sülték, öntetek sózására, ízesítésére. Hazánkban az ajánlott érték háromszorosa a napi átlagos konyhasó fogyasztás. Mivel ez a termék csökkentett nátriumtartalmú, ezért segít Önnek, hogy a nátrium fogyasztást csökkentse, a kálium bevittet növelje és kedvezően befolyásolja a nátrium-kálium egyensúlyt.

A termék fogyasztása mindazoknak előnyös, akik csökkenteni kívánják az ételek elkészítéséhez a konyhasó formájában felhasznált nátrium mennyiségét, de különösen javasolt nátrium-szegény diétán lévőknek!

Nem javasolt: veseelégtelenség, szívelégtelenség, kálium visszatartást okozó gyógyszerek szedése esetén, ezért a készítmény étrendi felhasználása előtt konzultáljon kezelőorvosával!

Összetevők: konyhasó, kálium-klorid, kálium-citrát, ízfokozó E 621, szárított zöldségek és fűszerek: sárgarépa, pasztinák, zeller, ...

100 g tápértéke	
Energia:	333 kJ (79 kcal)
Fehérje:	4,0 g
Szénhidrát:	7,0 g
Zsír:	0,25 g
Na ⁺ :	17,0 g
K ⁺ :	20,0 g
Mg ⁺ :	0,1 g

Tárolás: sötét, száraz helyen, szobahőmérsékleten, levegőtől elzárva.

OÉTI engedély száma: 1470/D

Gyártja:
Heródek Bt.
2051 Biatorbágy,
Nagy u. 17.

* Hamis a Vivega felirata!

VIVEGA®

DIÉTÁS ÉTELÍZESÍTŐ
Főzzön másképpen!

**Magasvérnyomás,
szívritmuszavar, szívinfarktus
és érlemészesedés megelőzésére,
és fogyókúra célra!**

Ajánlott mindenkinek!

Betegek kezelőorvosuk
egyetértésével alkalmazzák!

- Magyar Hipertónia Társaság,
- Országos Élelmezéstudományi
Intézeti (OÉTI),
- Országos Gyógyszerészeti
Intézet,
- Országos Tisztiorvosi Hivatal,
- Országos Dietetikai Intézet,
- Egészségügyi Minisztérium

ajánlásával!

Találkozás
2002. 04. 05-7.
szűk
Budapesti ut 77.

Gyártja: Nemes Élelmiszergyártó
Laboratórium Kft.
7135 Dunaszentgyörgy,
Rákóczi utca 120.
(06-1) 3450484
Tel.: (06-1) 3834524

Internet: www.vivega.hu
www.inventor.hu

E-mail: vivega@matavnet.hu

Körmönfont módon,
egészségjavítási célú
"szakácsművészet"
találmánynak" tüntetik
fel az antifiziológiás,
ivartalanító, életrövidítő
hatású, gyilkos Vivega
sókieverék ajánlását.

VIVEGA®

DIÉTÁS ÉTELÍZESÍTŐ
Főzzön másképpen!

**Magasvérnyomás,
szívritmuszavar, szívinfarktus
és érlemészesedés megelőzésére,
és fogyókúra célra!**

A VIVEGA szabadalmazott,
törzskönyvezett magyar fűszersó,
17% nátrium-, 20% kálium-,
0,1% magnézium-,
C-vitamin-, zöldség- és
fűszernövény- tartalommal.

Ajánlott mindenkinek!

Betegek kezelőorvosuk
egyetértésével alkalmazzák!

Code: Vivegásgy1c

Függelék-6.

A SÓZÁSI CSALÁSRA VONATKOZÓ BIBLIAHELYREIGAZÍTÁSI KÖZÉRDEKŰ BEJELENTÉSRE KAPOTT ÁLLÁSFOGLALÁSOK

EGYHÁZMEGYEI HATÓSÁG

Vác, Migazzi tér 1.

H-2601 Vác, Pf. 167. ☎ (+36) 27/814-100 ☎ (+36) 27/814-101

✉ piroda@vaciegyhazmegye.hu

Szám: 1737 / 2005

Tárgy: felvilágosítás a tiszta ivóvízről

Tejfalussy András
Verőcei Létvédő Polgári Kör
Verőce
Lugosi u. 71.
2621

Tisztelt Megyés Püspök Úr és Vatikán!

Miért írták át a sózást nemsózásra Ézsaiás 30/24-ben?
Az izraeli alaptörvény Talmud miért reklámozza a tiszta desztillált víz és tiszta (NaCl) só gyógyhatását (Taanih 10 a., Baba kamma 93 b.). A Tóra is ezen anyagokat reklámozza élethosszabbítóként, gyógyhatásúként és a meddőséget gátlóként? A nem tiszta ivóvíz és a nem tiszta NaCl életrövidítő, gyulladásgátló, meddősítő zsidó biológiai fegyver? Mózes II. 23, 20-33, V.7, 2.22. fajirtó software?

Tisztelt Tejfalussy Úr!

Bp.2012.X.20. Tejfalussy András
www.aquanet1.net76.net

Dr. Beer Miklós Megyéspüspök Úr köszönését szeretném tolmácsolni, amiatt hogy Ön és a Polgári Kör ennyire szívén viseli a tiszta ivóvíz használatát egészségünk megőrzése érdekében.

Szeretném kiemelni azt a tényt, hogy a mi szent könyveink is eligazítást nyújtanak ebben a témakörben, nemcsak a Talmud. A Bibliában sokszor olvashatunk arról, hogy van „élő víz” és „átokhozó víz”. Érdekes, hogy például a 2Kor könyvének 2. fejezetében is a témával kapcsolatban olvashatunk.

Úgy vélem tehát, hogy megfelelőképpen tájékoztatva vannak a katolikus hívek is a víz tisztaságának (és a megfelelő módszerű víztisztításnak) fontosságáról. Ugyanakkor szabad és felelős embereknek tekintve őket, a részletesebb tájékozódást rájuk bízunk, azaz nem kívánunk számukra semmiféle víztisztító berendezést reklámozni, ezzel esetleg azt a téves látszatot keltve, mintha ezeknek használata bármiféle vallásos kötelezettséggel összefüggene.

Felvilágosító munkájukhoz kitartást és eredményességet kívánva, tisztelettel:

Vác, 2005. augusztus 16.

Dr. Faragó Artúr
Egyházmegyei kórházlelkesz

„De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, az nem szomjazik meg soha többé, mert a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.” (Jn 4,14)

„Az ünnep utolsó, nagy napján Jézus a templomban volt és fennhangon hirdette: Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék, aki hisz bennem: belsejéből az Írás szava szerinti élő víz folyói fakadnak.” (Jn 7,37-38)

„Járuljunk hát hozzá igaz szívvel, hitből fakadó bizalommal, hiszen a szívünk megtisztult a rossz lelkiismerettől, és testünket is tiszta víz mosta le.” (Zsid 10,22)

* Azért, mert a Talmud és Tóra előírták Önöknek a tiszta desztillált víz és NaCl létvédő hatásának a keresztények előtt elhallgatását?

Iratjel: vaci-puspok-vatikan-ezsaias30-24-zsido-fajirtas-121020

Kód: bibliahamisítási-bizonyítékokat-semmibevel-120329

FELJEGYZÉS

Dr. Hegedűs Lóránt püspök úrral a mai bibliaóráján megbeszéltük, hogy az alábbi válasziratot is nyilvánosságra hozom az interneten.

Bp.2012.03.29.

Tejfalussy András

MAGYAR BIBLIATÁRSULAT ALAPÍTVÁNY
HUNGARIAN BIBLE SOCIETY
UNGARISCHE BIBELGESELLSCHAFT

1113 Budapest, Bocskai út 35.
Telefon: (36-1) 209-3033 • 386-8277
Telefon + fax: 466-9392
E-mail: info@bibliatarsulat.hu
Honlapok: www.bibliatarsulat.hu és www.bibliszere.hu

Dr. Hegedűs Lóránt püspök úr részére
1054 Budapest, Szabadság tér 2.

Főtiszteletű Püspök Úr!
Kedves Lóránt Bátyám!

Hivatkozva 2011. szeptember 28-i telefonbeszélgetésünkre és a Zsinat Tanulmányi Bizottságához küldött leveledre, szeretnék megnyugtatni, hogy az általam felvetett változtatások egyes bibliafordításokban, amelyek a „só” kifejezés eliminálását jelentik, nem érintik sem a jelenleg is használatos 1908-as Károli szöveget, sem az 1990-es protestáns új fordítású Biblia szövegét, de még a jelenleg folyó revízió sem változtatott semmit ezen a hivatkozott helyen (Ézs 30,24).

2011. szeptember 28.

Testvéri köszöntéssel,

Dr. Pecsuk Ottó
főtitkár

MAGYAR BIBLIATÁRSULAT ALAPÍTVÁNY
1113 Budapest, Bocskai út 35. Tel: 386-8277
Adószám: 19700739-2-43
Bankszámlaszám: 11714008-20267306

3

<http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=401>

<http://www.annusfidei.va/content/novaevangelizatio/es/annus-fidei/lettera-apostolica--porta-fidei-.html>

<http://szentiras.hu/UF/Mt5>

A TALMUD

MAGYARUL

FORDITOTTA ÉS KIADJA

LUZSÉNSZKY ALFONZ

NYOLCADIK KIADÁS

A MAGYARORSZÁGI ZSIDÓK ORSZÁGUNKAT
ELFOGLALÁSRA BETANÍTÁSÁHOZ KÉSZÜLT?

Először azért 1910-ben adták ki, hogy legyen miből tanulniuk a csak magyarul tudó zsidóknak az izraeli törvényeket, az Alliance Israelitee (Zsidó Szövetség) által ugyaneben az évben meghirdetett Magyarországot elfoglalási programot végrehajtáshoz? Luzsénszky legalizálta a Vatikán által betiltott zsidó törvények rabbik által hitelesített fordításának a könyvpiacra büntetlenül terjesztését. Verőce, 2013.01.03. Tejfalussy András
BUDAPEST

Kód: talmud-tiltott-torvenyeit-3-pld-ban

«Az igazságot tusakodjál lelked ja-
udra és haldig harcolj az igazságot.»
Sirak fia 4, 33.

ZSIDÓ FAJIRTÁST BETANÍTÁS

ELŐSZÓ.

Aki azt véli, hogy antiszemita kirohanásokat, hivatalos nyelven szólva: «felekezeti elleni izgatást» fog találni ebben a könyvben, az nagy csalódás éri. Ez a mű csupán egy kivonatos fordítás, kommentárok nélkül. Kivonatos pedig azért, mivel a Talmud hat vaskos kötetében rengeteg sok olyan, jellegzetes bőbeszédűséggel előadott, többször ismétlődő részlet van, amely bennünket, keresztényeket sem dogmatikai, sem morális szempontból nem érdekli.

A Talmud nem más, mint azoknak a tanoknak összessége, amelyeket már a farizeusokban ostromozott Krisztus Urunk. Maga a Talmud is megemlékezik a farizeusok által Krisztus ellen jelhozott vádakról, valamint azokról a rabbikról, akik Krisztus Urunkat kiátkozták. Ma már eldöntött tény az, hogy a Talmudban több helyen említett «Jesu hanazir» Ő kivülé más személy nem lehetett, hiszen a pápák is részben erre a «Jesu»-ra vonatkozó passzusok miatt tették indexre a Talmudot. Ezt a «Jesu» nevet egyébként így kommentálják a talmudisták: «Legyen az ő neve és emléke kiirtva». (Jimcha semu vezikkaron; lásd Ph. Lederer rabbi: Hebräische und Chaldäische Abkürzungen, Frankfurt a. M. 1894.) Szintugy vitán felül áll, hogy az «akum» elnevezés alatt (csillagimádók) egyedül a keresztények értendők, miként Klein Jenő budapesti rabbi és vallásitanár is «Peszah törvényei» című fordításában (112., 113. stb.) ezt az «akum» szót folyton «nemzsidó»-val fordítja. Ennek az «akum» szónak használata akkor vált szükségessé, amikor a pápai cenzura a Krisztust és a Szűzanyát gyalázó kifejezéseket, valamint a «gojokra» vonatkozó passzusokat a Talmudból kidobhatta.

Minden újabb Talmud-kiadás, mint pl. a könyvtárban levő vilnai kiadás, cenzurált kiadás, amelyen az áll, hogy Rómában is nyomtatott. Ebben a kiadásban a goj és nokhri (idegen) elnevezés helyett mindenütt «akum» áll. Ha azonban egy «gutzesinnit» kinézetű hiszoros vásárol Talmudot, akkor megkapja hozzá a «Chesronoth hassisa szedarim» című titkos könyvet, amely a kicenzurált passzusokat az eredeti szövegben tartalmazza. (Csekélységem 3 példányt kapott belőle.)

Luzsénszky ezzel jelzi,
hogy zsidók segítik:

1*

Eltézer rabbi mondá: Az egész világ az óceán vizéből iszik, amelyek a felhőktől esések lesznek; ebből következik, hogy a felhők megerősödnek és felszállnak az égre, majd mint valami tümlő, kinyitják a szájukat és befogadják az esővizet.

10 a. lap.) Legelőször Izrael országa teremtetett, azután az egész világ. Izrael országát maga az Ur öntövi, az egész világot pedig egy követé. Izrael országa esővizet iszik, az egész világ pedig a maradékot. Izrael országa iszik először és azután az egész világ, hasonlóképp egy olyan emberhez, aki sajtot készít s az évezhető részt kiválasztja, a hasznavehetelent megolt hagyja.

Code: Talmud Dvíz + NaCl

83 b. lap. Betegség alatt az opéf kell érteni, még pedig azért, mert az 83 betegségnek van kitéve; a „betegség” szó ugyanis ezt a számot adja. De mindent előzi egy sóskenyér s rá egy korad víz. (Ugyanez áll a Baba m. 107 b. alatt is.)